

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἀπριλίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 43

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 89.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τὰ πράγματα διηυθετήθησαν ὥς τα δέθεσεν ἡ Ρουκερή.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ Πετρίνα διήλθε πάντα τὰ χωρία τὰ κείμενα ἐν ἐκάστη πλευρᾷ τοῦ δάσους Σαντιγῆ. Ὅτε δὲ ἤλθον εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον, ἡ Ρουκερή προέτεινε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον τῆς.

«Ἐχεις φωνὴν περίφημη γιὰ τὸ ἐμπόριο τῶν κουρελιῶν, καὶ ἐμένα θὰ ὠφελοῦσαι καὶ σὺ δὲ θὰ ἐδυστυχοῦσαι. Βγάζει κανεῖς τὸ καθημερινό του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν.»

Βλέπουσα ἡ Ρουκερή ὅτι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν ἦτο ἐπαρκές, προσέβαλεν ἄλλω.— «Καὶ θὰ χωρισθῇς ἀπὸ τὸν Παλληκαρᾶ ;»

Ὦντας τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐτάραξε τὴν Πετρίναν, ἥτις ἐξεδήλωσε μὲν τὴν συγκίνησίν τῆς, ἀλλὰ πάλιν ἀντέστη.

«Ὁφείλω νὰ πάγω κοντὰ ἔς τοὺς συγγενεῖς μου.

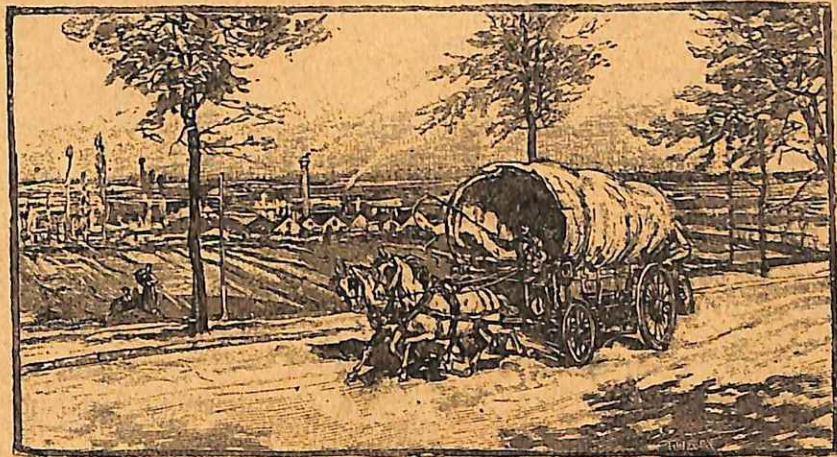
— Οἱ συγγενεῖς σου σ' ἔσωσαν τὴν ζωὴν σου ὅπως αὐτός ;

— Θὰ παρακούσω ἔς τὴν μητέρα, ἂν δὲν πάγω.

— Πήγαινε τὸ λοιπόν· μὰ ἂν ἔρθῃ μέρα καὶ θυμηθῇς τὴν καλὴν εὐκαιρίαν ποὺ σου βρῆκα, θὰ κτυπᾷς τὸ κεφάλι σου.

— Σὰς βεβαιῶνω ὅτι ποτὲ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν ποὺ μ' ἐκάματε.»

Ἡ Ρουκερή δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀποποίησιν ταύτην· μετὰ πάσης δὲ προθυμίας συνεφώνησε μετὰ τοῦ φίλου τῆς ῥοπόλου νὰ παραλάβῃ τὴν Πετρίναν ἐν τῷ ἀμαξίῳ του μέχρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμιέννης. Ἐπὶ ἡμέραν ὅλην ἡ Πετρίνα ἐτέρπετο φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπάζοντων, κατακειμένη ἐπὶ ἀχύρου ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀντὶ νὰ ταλαιπωρῇται πεζὴ ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ, ἣν ἡ σύγκρι-



«Φερομένη ὑπὸ δύο ἵππων καλπάζοντων . . .» (Σελ. 97, στήλ. α'.)

αὶς τῆς παρούσης εὐεξίας πρὸς τοὺς παρελθόντας κόπους παρίστα ἐτι μακροτέρων. Τὴν ἐσπέραν ἐκοιμήθη ἐν τινὶ χωρίῳ ἐντὸς ἀχυρῶνος καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἥτις ἦτο Κυριακὴ, ἔδωκεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὸ πεντόρραχόν τῆς, ὅπερ ἤδη οὔτε ἀπεδοκίμασθη οὔτε κατεσχέθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ τῆ ἀπεδόθησαν δύο φράγκα καὶ ἐβδομήκοντα πέντε λεπτὰ μετὰ τοῦ εἰσιτηρίου, διὰ τὸ Πικκινῦ, ὅπου καὶ ἔφθασε τῇ 11ῃ ὥρα π. μ. Ἡ ἡμέρα ἦτο ἀκτινοβόλος καὶ θερμὴ, ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὐτῆς θερμότης οὐδόλως ὁμοίαιζε πρὸς τὴν τοῦ δάσους, ὡς οὐδ' αὐτὴ ἡ Πετρίνα ὁμοίαιζε πρὸς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ὁποία ἦτο τότε.

Κατὰ τὰς ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἃς εἶχε διέλθῃ μετὰ τῆς Ρουκερῆς, ἡδυνήθη νὰ συρράψῃ καὶ ἐπιρράψῃ τὸ φόρεμά τῆς καὶ τὸν σάκκον τῆς, νὰ κόψῃ περιώμιον ἐκ ῥακῶν, νὰ πλύνῃ τὴν λινόστολήν τῆς, νὰ ἀλείψῃ τὰ σανδάλιά τῆς. Ἐν δὲ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀναμένουσα τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐκαλλωπίσθη μετ' ἀκριβείας, κατοπτριζομένη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμίου, καὶ ἤδη ἀπειθαίστατος καθαρά, δροσερὰ καὶ εὐζωνος.

Ἀλλ' οὔτε ἡ καθαρότης, οὔτε αὐτὰ τὰ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ἡχοῦντα δύο καὶ ἐβδομήκοντα πέντε, ἀνεπτέρωσαν τόσον τὴν Πετρίναν, ὅσον μάλιστα συναίσθημά τι πεποιθήσεως, ὅπερ ἐπορίζετο ἐκ τῶν

παρελθουσῶν δοκιμασιῶν. Ἀφ' οὗ δέ, ἄνευ τινὸς λιποψυχίας καὶ μετὰ πολλῆς καρτερίας ἐμμένουσα μέχρι τέλους, εἶχε νικήσῃ, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἤθελεν ἤδη κατανικήσῃ τὰς ὑπολειπομένας αὐτῇ δυσχερείας ; Ἐὰν δὲ τὸ δεινότερον ἦτο ἐτι ἀνεκτέλεστον, τοῦλάχιστον ὑπῆρχε τι τετελεσμένον καὶ ἀκριβὲς τὸ βαρύτερον, τὸ ἐπισφαλέςτατον.

Ἐξελθοῦσα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διήλθε γέφυραν καὶ ἤδη ἐβάδιζε πρόθυμος διὰ χλοερῶν λειμῶνων καταφύτων ἐξ αἰγείρων καὶ ἰτέων καὶ διακοπτομένων ἐκ διαλειμάτων ὑπὸ ἐλῶν, ἐν οἷς ἐφαίνοντο καθ' ἕκαστον βῆμα ἄνθρωποι ἀλιεύοντες δι' ὀρμίδας καὶ κύπτοντες ἐπὶ τῶν φελλῶν, περικυκλούμενοι δὲ ὑπὸ πραγμάτων, ἐξ ὧν ἀνεγνωρίζοντο παρευθὺς ὡς ἐρασταὶ τῆς ἀλιείας, χάριν τῆς Κυριακῆς ἀποδράντες ἐκ τῆς πόλεως. Τὰ ἔλη διεδέχοντο τυρῶνες καὶ ἐπὶ τοῦ σκαριόχρου χάρτου ἦσαν στοιχηδὸν τεταγμέναι σειραὶ μικρῶν κύβων μαύρων γεωμετρικῶς σεσωρευμένων καὶ σεσημασμένων διὰ γραμμάτων λευκῶν ἢ ἀριθμῶν ἥσαν δὲ σωροὶ τύρῃς ἐτοιμοὶ πρὸς ἀποξήρανσιν.

Ποσάκις τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τῶν τυρῶνων τούτων καὶ τῶν ἐντομῶν αὐτῶν, τοῦτ' ἔστι περὶ μεγάλων ὑδροστασίων, ἅτινα τὸ ὕδωρ ἐπλήρωσε μετὰ τὴν

ἀφαίρεσιν τῆς τύφης, ὡσαύτως ἐγίνωσκε τοὺς λυσσαλέους ἐκείνους ἀλιεῖς, οὓς οὐδὲν ἀποτρέπει, οὔτε ὁ καύσων, οὔτε τὸ φύχος, τόσον δὲ καλῶς, ὥστε δὲν διήρχετο τόπον νέον, ἀλλὰ τοῦναντίον γνωστὸν καὶ ἀγαπητόν, καὶ τοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀκόμῃ δὲν τον εἶχον ἴδῃ, γνωστὸς τοὺς γυμνοὺς ἐκείνους καὶ τετριμμένους λόφους, οἵτινες περικυκλοῦσι τὴν κοιλάδα, γνωστὸς τοὺς ἀνεμομύλους, οἵτινες στέφουσι τοὺς λόφους καὶ περιστρέφονται καὶ ἐν νηνεμῖα, ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ποντιάδος αὐρας, ἥτις ἕως ἐκεῖ εἶνε ἐπαίσθητη.

Ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε καὶ τὸ πρῶτον χωρίον, μετὰ κεράμων ἐρυθρῶν, εἰς ὃ ἐφθασεν. Ἐν αὐτῷ ἦσαν τὰ ὑφαντήρια καὶ τὰ σχοινοπλοκεῖα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Μαρωκούρ. Καθ' ὅσον δὲ αἱ αἰγίροι τῆς κοιλάδος ἀφινον ἐλευθέραν τὴν θέαν ἢ ἐκάλυπτον αὐτήν, ἔβλεπε τὰ ἐκ σχιστολίθου κωδωνοστάσια τῶν πέριξ χωρίων, αἵτινα ἦσαν τὸ κέντρον τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Βουλφράν Παινδαβοάν, καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καπνοδόχους τῶν ἐργαστηρίων, ἅνευ τῆς ἐκ καπνοῦ λοισίας των ἐνεκα τῆς Κυριακῆς.

Ὅτε διήλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας οἱ κατ' οἰκοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς λειτουργίας ἀκούουσα δὲ καθ' ὁδὸν τοὺς χωρικοὺς ὁμιλοῦντας κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον βραδέως καὶ σύροντας τὴν φωνήν, ἐνεθυμήθη ὅτι εὐτὼ τῇ ὥμῃ οἱ πατὴρ τῆς ὅτε ἤθελε νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου εἰς Μαρωκούρ ἰτέαι ἐπισκιάζουσιν ἐκατέρωθεν τὴν ὁδόν, ἥτις περιστρέφεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν τυρρῶνων, ἀναζητοῦσα διόδον δι' ἐδάφους μὴ ὄντος λίαν ἀσταθοῦς μᾶλλον ἢ τὴν εὐθεῖαν ὅθεν οἱ πορευόμενοι δι' αὐτῆς ὀλίγων τινῶν μόνον βημάτων διαστημα ἔχουσι ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ὀπισθεν. Οὕτως ἡ Πετρίνα βαδίζουσα, κατέφθασε κορασίδα βραδυποροῦσαν καὶ καταβεβαρημένην ὑπὸ καλαθίου, ὅπερ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ βραχιονός της.

Θαυρήσασα ἐκ τῆς ἐπανελευθέρου αὐτῇ πεποιθήσεως ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ τὴν ὁμιλήσῃ.

« Ἀπ' ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Μαρωκούρ ;

— Ναι, ὅλο ἴσα.

— « Ὡ! ὅλο ἴσα, εἶπεν ἡ Πετρίνα μειδιῶσα χαρὰ ἔς τὸ ἴσα !

— Ἐγὼ παγαίνω ἔς τὸ Μαρωκούρ, ἀνίσως καὶ θές, πᾶμε μαζὶ.

— Μετὰ χαρᾶς, ἂν θέλῃς νὰ σε βοηθῶ νὰ σηκώσωμε μαζὶ τὸ καλάθι σου.

— Ἀκούς ἐκεῖ δὲ θέλω ; Εἶνε ἀσώκωτο. »

Ταῦτα λέγουσα ἀπέθηκεν αὐτὸ κατὰ γῆς, ἐκφωνοῦσα οὐφ ! ἐξ ἀνακουφίσεως.

« Ἀπὸ τοῦ Μαρωκούρ εἶσαι ; ἠρώτησε.

— « Ὁχι καὶ σύ ;

— Ἀμὴ πῶς ; εἶμαι μέσα ἀπὸ τὸ Μαρωκούρ.

— « Σ τὰ ἐργοστάσια ἐργάζεσαι ;

— Ἀμὴ πῶς ; ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα. Δουλεύω ἔς τῆς καννιεῖρας.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτά ;

— Μπα ! δὲν τῆς ξέρεις τῆς καννιεῖρας, τὰ πουλοῦρά ; Γιά ιδές ! καὶ ποῦθ' ἔρχεται τὸ μαθές ;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Δέν τῆς ξέρουνε τῆς καννιεῖρας ἔς τὸ Παρίσι ; Παράξενο κὴ αὐτὸ ! Ἐπὶ τέλους, εἶνε μηχανές που εἰσιμάζονται τὸ γνέμας γιὰ νὰ μῆν' ἔς τῆς σαίττες.

— Καὶ εἶνε καλὸν τὸ ἡμερομίσθιον ;

— Τὸ 'μεροκάματο ; μισὸ φράγκο.

— Εἶνε δύσκολα ;

— « Ὁχι καὶ πολὺ ἄλλα πρέπει νὰ γῆς τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ νὰ μὴ χάφτης μυῖρες. Μπᾶς καὶ θές νὰ χωθῇς καὶ σὺ ἐκεῖ μέσα ;

— Μάλιστα ἂν με θέλουν !

— Ἀμὴ πῶς ; σὲ θέλουν καὶ σε καλοθέλουν ὅλον τὸν κόσμον παίρνουνε ἂμ' ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, ποῦ 'θελ' εὔρουνε τῆς ἐφτά χιλιάδες ἀργάτες που δουλεύουνε ἔς τὰ ἐργαστήρια. Αὐριο τὸ πρῶτ' ἔς τῆς ἑξῆς νὰ παρουσιασθῇς ἔς τὰ κάγκελλα τοῦ ἐργοστασίου. Αἶ, εἶπαμε πολλὰ καὶ σώνει νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἀργήσω.

Ἐλθὼν τὴν λαβὴν τοῦ καλαθίου ἡ μὲν ἔνθεν, ἡ δὲ ἔνθεν, καὶ ἐξεκίνησαν βαδίζουσαι κατὰ βῆμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο εὐνοϊκωτάτη νὰ μάθῃ ἡ Πετρίνα ὅτι τὴ συνέφερε ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ ἐλευθέρως τὴν κορασίδα, ὥφειλον αἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς τὰ γίνονται τεχνικῶς, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἀπλῶς καὶ τυχαίως ἐφλυάρει, ὥφειλε νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τι ἀπροκαλύπτως, ὥστε νὰ μαντεύσῃ τις τὸν σκοπὸν της.

« Εἶσαι γεννημένη ἔς τὸ Μαρωκούρ ;

— Ἀμὴ πῶς ; εἶμαι ντόπια ἐγὼ, καὶ ἡ μάνα μου ἦτανε. Ὁ πατέρας μου ἦτανε ἀπὸ ἄλλο χωριό.

— Δέν τους ἔχεις τοὺς γονεῖς σου ;

— « Ὁχι, εἶμαι μαζὶ μὲ τὴν κυρούλα μου. Ἐχει ἕνα ποτοπωλεῖο καὶ ἕνα παντοπωλεῖο, ἡ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Ἀ ! ἡ κυρὰ Φραγκίσκα !

— Τὴ γνωρίζεις ;

— « Ὁχι . . . εἶπα ἂ ! ἡ κυρὰ Φραγκίσκα.

— Γιατί τὴν γνωρίζουν ἐδῶ ἔς τὴν χώρα ὅλοι ἀπὸ τὸ ποτοπωλεῖόν της καὶ ἔπειτα ἐπειδὴ ἦταν ἡ παραμάνα τοῦ κύριου Ἐδμόντου Παινταβοάν, ὅσοι θέλουν νὰ ζητήσουν τίποτα ἀπὸ τὸν κύριο Βουλφράν Παινταβοάν, ἔρχονται ἔς αὐτήν.

— Καὶ κατορθώνει ὅτι ἐπιθυμοῦν ;

— Πότε ναι, πότε ὄχι δὲν εἶνε πάντα εὐκολὸς ὁ κύριος Βουλφράν.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἦτον παραμάνα τοῦ κυ-

ρίου Ἐδμόντου, διατί δὲν πηγαίνει εἰς αὐτόν ;

— « Σ τὸν κύριον Ἐδμόντον ! Ἐκεῖνος ἔφυγε ἀπὸ 'δῶ πρὶν ἐγὼ γεννηθῶ καὶ δέν τον ξαναεἶδαν ποτέ. Ἐμάλωσε μὲ τὸν πατέρα του γιὰ κάποιες ὑπόθεσες ὅταν ἐπῆγε ἔς τὴν Ἰνδία γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴ ζούτα . . . Ἄν δὲν ἔξερῃς τί πράγμα εἶνε ἡ καννιεῖρα δὲν θὰ τὴν ἔξερῃς τὴ ζούτα.

— Εἶνε χόρτον ;

— Καννάδι, μεγάλο καννάδι αὐτὸ γίνεται ἔς τῆς Ἰνδίας καὶ τὸ γνέθουν, τὸ φαίνουν καὶ τὸ βάφουν ἔς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μαρωκούρ. Αὐτὸ τὸ καννάδι τὸν ἐπλούτισε τὸν κύριον Βουλφράν.

« Σ τὴν ἀρχὴ αὐτὸς ἔφερνε μὲ τὸ ἀμαξάκι του τὸ γνέμας ἔς τὰ σπῖτια τῶν χωριανῶν καὶ ἔπαιρνε ὀπίσω τὸ πανὶ που ἔκκωναν αὐτοὶ ἔς τὰ σπῖτια των, ἔς τοὺς ἀργαλειούς των. Σ τὸ λέω αὐτὸ γιατί δέν το ἔχει κρυφὸ καὶ αὐτός. »

Καὶ διεκόπη :

« Θέλεις ν' ἀλλάξωμε χέρι ;

— « Ἄν θέλῃς, . . . πῶς σε λένε ;

— Τριανταφυλλιά.

— Ἄν θέλῃς, Τριανταφυλλιά μου.

— Καὶ σένα πῶς σε λένε ; »

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της, καὶ εἶπε τυχαίως ἕν ὄνομα :

« Χρυσούλα.

— « Ἄς ἀλλάξωμε τὸ λοιπὸν τὰ χεῖρια, Χρυσούλα μου. »

Ὅτε δὲ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐπανελάβον τὴν ἔρρυθμον πορείαν των, ἡ Πετρίνα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τρυφερόν ζήτημα.

« Μοῦ ἔλεγες ὅτι ὁ κύριος Ἐδμόνδος ἔφυγε μαλλωμένος μὲ τὸν πατέρα του.

— Καὶ ὅταν ἐπῆγε ἔς τὴν Ἰνδίαν ἐμάλλωσαν ἀκόμῃ περισσότερο, ἐπειδὴ ἡ κύριος Ἐδμόντος ἐπῆρε γυναῖκα ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κύριος Βουλφράν ἤθελε νὰ του δώσῃ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη οἰκογένεια ὅλης τῆς ἐπαρχίας μας καὶ γι' αὐτὸ τὸ γάμο ὁ κύριος Βουλφράν ἔχτισε γιὰ νὰ καθίσῃ ὁ γυιὸς του καὶ ἡ νύφη του τὸν πύργο τοῦτο κ' ἐξώδεψε ἑκατομμύρια ἑκατομμύρια.

Ἀλλὰ ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲν ἔστρεψε νὰ τὴ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του ἐκείνη καὶ νὰ πάρῃ τούτην ἐδῶ τὴν κοπέλλα καὶ ἐμάλλωσαν τελειωτικὰ, τόσο που τώρα κανεὶς δὲν εἰσέρει ἂν ζῇ ὁ κύριος Ἐδμόντος ἢ ἂν πέθανε. Ἄλλοι λένε ἔτσι, ἄλλοι λένε ἔτσι ἄλλα κάνεις δὲ εἰσέρει τίποτα, ἐπειδὴ ἔχουνε νὰ μάθουν γι' αὐτὸν χρόνια καὶ χρόνια . . . ἔξέρω γὼ, ἔτσι λένε, γιατί ὁ κύριος Βουλφράν δὲ λείει σὲ κανένα τίποτα καὶ οἱ ἀνηψιοὶ του καὶ αὐτοὶ δὲ λένε τίποτα.

— Ἐχει ἀνεψιοὺς ὁ κύριος Βουλφράν ;

— Τὸν κύριον Θεόδωρον Παινταβοάν, τὸ γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὸν κύ-

ριον Καζιμίρο Βρεττονὲ γυιὸ τῆς ἀδελφῆς του, αὐτὸν τον ἐπῆρε νὰ τον βοηθᾷ. Ἄν ὁ κύριος Ἐδμόντος δὲ γυρίσῃ, τὰ πλούτη καὶ ὅλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ κυρίου Βουλφράν θὰ εἶνε δικά τους.

— Περὶ ἐργον.

— Καὶ δὲ λές ὅτι πῶς ἂν δὲ γυρίσῃ ὁ κύριος Ἐδμόντος, θὰ ἦταν δυστυχία.

— Διὰ τὸν πατέρα του ;

— Καὶ γιὰ ὅλο τὸν τόπο ἐπειδὴ ποῖος ξέρεῖ πῶς θὰ πᾶνε μὲ τοὺς ἀνεψιοὺς τὰ ἐργοστάσια που ἀπ' αὐτὰ ζῇ τόσος κόσμος. Τὰ λένε αὐτὰ ὅλοι. Καὶ τὴν Κυριακὴν που κάθονται καὶ ὑπηρετῶ ἔς τὸ μαγαζὶ μας ἀκούω χίλιω λογιῶ τέτοιες ὁμιλίες.

— Διὰ τοὺς ἀνεψιοὺς ;

— Ναι, καὶ γιὰ τοὺς ἀνηψιοὺς καὶ γιὰ ἄλλους ἀκόμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε δική μας δουλειά.

— Βέβαια. »

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὅτι ἐπιμένει, ἐδάδισεν ἐπὶ τινα λεπτὰ σιωπῶσα, ὁρθῶς διανοομένη ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά, ἥτις ἐφαίνετο ἔχουσα τὴν γλῶσσαν εὐκίνητον, μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανελάμβανε τὸν λόγον ὅπερ καὶ ἐγένετο.

« Καὶ οἱ γονεῖς σου θὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ ἔς τὸ Μαρωκούρ ; εἶπε.

— Δέν ἔχω γονεῖς.

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα ;

— Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

— Σὰν καὶ μένα' μὰ ἐγὼ ἔχω τὴν κυρούλα μου, εἶνε καλὴ καὶ θὰ ἦταν ἀκόμα καλλίτερη, ἂν δὲν εἶχε τοὺς θεοὺς μου καὶ τὴν θεῖάν μου, καὶ δὲ θέλει νὰ τους κακοκαρδίσῃ. εἰ δὲ μὴ δὲν ἐπῆγαίνα νὰ δουλεύω ἔς τὸ ἐργοστάσιο, θὰ ἐκαθόμουν ἔς τὸ μαγαζὶ μας. Δέν κάνει ὅμως ὅτι θέλῃ. Τὸ λοιπὸν εἶσαι ὁλομόναχη ;

— Ὁλομόναχη.

— Καὶ μόνῃ σου το συλλογίστηκες νᾶρθῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔς τὸ Μαρωκούρ ;

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἴσως εὐρὼ ἐργασίαν εἰς τὸ Μαρωκούρ. Καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου καὶ νὰ πᾶγω ἔς τὸν τόπον τῶν συγγενῶν πού μ' ἀπομειναν, ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὸ Μαρωκούρ, διότι οἱ συγγενεῖς, ἐν ὅσῳ δέν τους γνωρίζεις δὲν εἰσέρεις πῶς θὰ σε δεχθοῦν.

— Ἀλήθεια, ἂν εἶνε καλοὶ συγγενεῖς, εἶνε ὅμως καὶ κακοί.

— Αὐτὸ εἶνε.

— Τὸ λοιπὸν μὴ σὲ μέλη καὶ θαύρης δουλειὰ ἔς τὰ ἐργοστάσια. Δέν εἶνε μεγάλο τὸ 'μεροκάματο μισὸ φράγκο, μὰ εἶνε ὅμως καὶ κατὰ τι, καὶ ἔπειτα 'μπορεῖ νὰ φτάσῃ νὰ παίρῃς ὡς δύο καὶ εἴκοσι. Θὰ σε 'ρωτήσω κατὰ τι καὶ ἂν θέλῃς μούλῃς καὶ ἂν δὲ θέλῃς δέ μου λές. Ἐχεις χρήματα ;

— Ὀλίγα.

— Τὸ λοιπὸν ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ καθίσῃς ἔς τῆς κυρὰ Φραγκίσκας, θὰ 'ξοδεύης μία καὶ σαράντα τὴν ὁδομάδα πληρώνοντας 'μπροστά.

— Εἰμπορῶ νὰ πληρώσω μίαν καὶ σαράντα.

— Ἐξέρεις, δέ σου ὑπόσχομαι μ' αὐτὸ τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

τὸ 'νοῖκι πῶς θάγῃς ἕνα δωμάτιο καλὸ

— Ἡ μητέρα μου ἦτο Ἀγγλίσ.

— « Ἄ ἔτσι. Μὰ λοιπὸν θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ νὰ μιλήῃ μαζὶ σου ὁ κύριος Κλέφτιν, καὶ ἀκόμῃ περισσότερο ἂν εἴξερες ὅλες τὲς γλῶσσες, γιατί κάθε Κυριακὴ περνᾷ τὴν ὥρα του διαβάζοντας τὸ Πάτερ ἡμῶν ἔς ἕνα βιβλίο που εἶνε τυπωμένο σὲ εἰκοσιπέντε γλῶσσες. Ὅταν το τελειώσῃ, τὸ ξαναρχίζει καὶ ἔπειτα πάλι τὸ ἴδιο ἀπ' ἀρχῆς. Ἐτσι κάνει πάντα κάθε Κυριακὴ. Καὶ εἶνε καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

— « Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

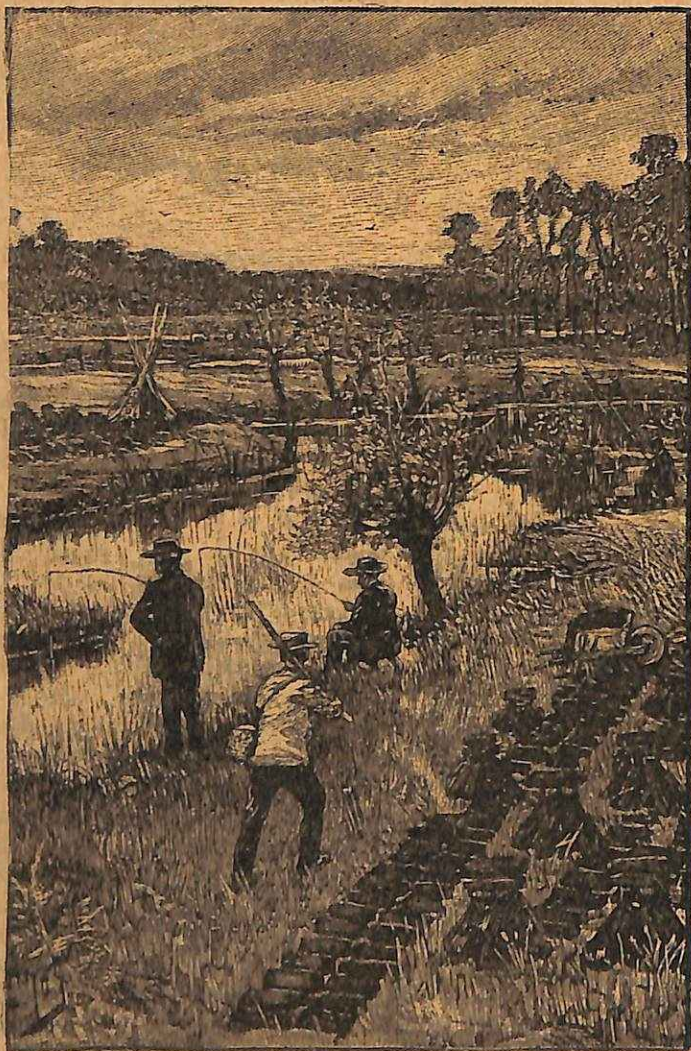
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜ

— "Ω, όχι, όχι, απεκρίθη η μικρά πλησιάζοντας προς τον Φιλήτωρα" μ'α μέ εδερναν ως σήμερα τόσο πολύ που φο-
δοῦμαι.

— Καί ποιός σ' έδερνε ;
— Η γρηά που έπνιξε ο Καναδής.
— Ποιός Καναδής ;
— Ο σκύλος, ο φίλος μου, ο μόνος φίλος που έχω εις τον κόσμον· και έφερε



«Εφαινοντο καθ' έκαστον βήμα άνθρωποι αλιεύοντες» (Σελ. 97, σήλ. γ.)

θωπευτικώς την χείρα επί του τριχώμα-
τος του ζώου.

Ο Καναδής, ως να ένόει την γλώσ-
σαν ταύτην, έλειχε με αγάπην την χείρα
της μικράς του φίλης.

— Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς σου ; ήρώτη-
σεν ο πωματοποιός.

— Πέθαναν· ή γρηά ήταν γειτόνισά
μας και μ' έπηρε μαζί της· την έλεγα
θεία μου, μά δεν ήτανε· είχε τόση κακία
μαζί μου ! χωρίς τον Καναδή που τρα-
βοῦσε μαζί μου τ' άμάξι και μου έκρα-
τούσε ζέστη όλον τον χειμώνα, θα είχα
πεθάνη, καιρό τώρα.

— Άκους εκεί τί υπέφερε το καϊμέ-
νο το κορίτσι ! έψιθύρισε ο πωματοποιός.

Έπειτα δέ εξέσπασε διά μιᾶς.

— Τρομάρα τους ! Έχουν πολλὰ τὰ
παιδιά 'ς τον τόπον τοῦτον και τὰ
σκορποῦν έτσι ασυλλόγιστα. Δεν μοιά-
ζουν έμένα τον άτυχο. Έγώ ένα κορι-
τσάκι μόνον απέκτησα και αυτό μου το
'πήρε πίσω ο Θεός, δόξα νάχη τόνο-
μά του.

— Πολύ ένδιαφέρεσαι δι' αὐτήν την
αραπούλαν, εἶπεν ο
κ. Βρουνάς με εἰ-
ρωνείαν.

— Άραπούλα·
άνέκραξεν ο πωμα-
τοποιός· τάχα γιατί
δεν έχει άσπρο τὸ
δέρμα της έχομε
και τὸ δικαίωμα νά
την βασανίζωμεν ;
Παράξενα πράγμα-
τα γίνονται ἐδῶ πέ-
ρα, κύριε Βρουνά.

— Σ' έμάς, οἱ γονεῖς,
οἱ συγγενεῖς που
θα έκακομεταχειρί-
ζοντο έτσι ένα παι-
δί θά πήγαιναν 'ς τὸ
πλημμυελοδικετο...

— Η αλήθεια
εἶνε ὅτι...

Ο πωματοποιός
δεικνύων τοὺς αἰ-
μοσταγεῖς πὸ δ α ς
της Μυάνας, προσ-
έθηκε :

— Για ἰδὲ τὰ
καϊμένα αὐτὰ τὰ
ποδαράκια. Τί θα-
λεγές νά ήτανε ἔ-
τσι τὰ δικά σου ;...

Ο Βρουνάς ά-
νεκάγχασε ζωηρῶς
τείνας δὲ την χείρα
εις τὸν πωματο-
ποιόν τω εἶπε·

— Εἶσαι λαμπρός
άνθρωπος· αλλά διὰ
νά σου άποδείξω
ὅτι δεν εἶνε κανείς

άσπλαγχνος και άκαρδος, σοῦ δίδω αὐτὸ
τὸ μικρὸ σάκκο· έχει μέσα ιατρικά διὰ
πρόχειρον θεραπείαν· πάρε ὅ,τι χρειαζε-
ται διὰ νά ιατρευθῇ τὰς πληγὰς τοῦ μι-
κροῦ αὐτοῦ κοριτσιού, τὸ ὅποῖον έλαβες
ὑπὸ την προστασίαν σου.

Ο Φιλήτωρ άνοιξας τὸν σάκκον εξέ-
βαλε διάλυσιν φανικοῦ ὀξέος, κατέβρεξε
δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐπιδέσμους και προσέ-
δεσεν αὐτοὺς στερεῶς εις τοὺς πόδας
νῆς Μυάνας.

— Τώρα, εἶπεν εις την κόρην δένων
τοὺς ἐπιδέσμους, νά μου εἴπῃς πῶς εὐ-
ρέθης μόνη εις τὸ δάσος ἐκεῖνο, κοντὰ
εις την πεθαμένη γραῖα.

Η Μυάνα ήμερωθεῖσα καθ' ὅλο-

κληρίαν πλέον διηγήθη εις τὸν πωμα-
τοποιόν ὅσα ἐν μέρει γνωρίζομεν.

Ότε ἐκ της μεγάλης κοπώσεως οὐδὲ
βήμα πλέον ήδύνατο νά προχωρήσῃ, ή
γραῖα την μετέφερεν ἐντὸς τοῦ άμαξίου.
Έκεῖ δὲ δὲν έβράδυνε νάποκοιμηθῇ.
'Αλλ' ὅταν έφθασαν εις τὸ άνοικτὸν μέ-
ρος τοῦ δάσους ὅπου ή μαύρη έμελλε νά
εὕρῃ εργασίαν, ὤθησε βιαίως την μικράν
ἐκτὸς τοῦ άμαξίου και την ἐκτύπα ἀνη-
λεῶς διὰ της μάστιγος. Ο Καναδής
βλέπων τί υπέφερεν ή μικρά του φίλη,
έσπευσεν εις βοήθειάν της και έφορμή-
σας κατὰ της μαύρης την έστραγγάλισε.

Ο Λεβουκάς ήκροάτο μετὰ προσοχῆς
τῶν λόγων της μικρᾶς μαύρης· και ἄλ-
λοτε μὲν οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του
έξήρχοντο ἐκτὸς τῶν κογχῶν των παρα-
δόξως περιστρεφόμενοι, ἄλλοτε δὲ εἰσέρ-
χοντο ἐντὸς, ὁπότε αἱ τραχεῖαι ὀφρύες
αὐτοῦ προεῖχον ἀπειλητικῶς.

— Καί τώρα, εἶπε, τί θά γίνῃς ;

— Δεν εἰδεύρω.

— Ποῖος θά σε θρέψῃ ;

— Δεν εἰδεύρω.

— Εἶσαι μικρά άκόμη δι' εργασίαν.

Η μικρά άνέτεινε τὰς χεῖρας μετ'
έκφράσεως έγκαρτερήσεως.

— Ο Θεός ! έψιθύρισε.

— Μοῦ φαίνεται πως εις αὐτήν την
στιγμὴν ο Θεός σου καλεῖται Φιλήτωρ
Λεβουκάς, εἶπε μειδιῶν ο πωματοποιός.

— Τί ; ήρώτησεν ο κ. Βρουνάς, μήπως
σκοπεύεις...

— Καί βέβαια πως σκοπεύω, αλλά...
βλέπεις, ὑπάρχει ένα αλλά...

— Ω !

— Ναί, και αὐτὸ τὸ αλλά δεν εἶνε
παῖξε γέλασε.

Ο άγαθὸς πωματοποιός έξυψε την
κεφαλὴν του και έφαίνετο κατεχόμενος
ὑπὸ μεγάλης άμηχανίας.

— "Ω, χωρίς άλλο θά εἶνε έξοδο,
εἶπεν ο Βρουνάς, ἐν τούτοις...

— Έξοδο ! άπήντησε ζωηρῶς άνο-
ρούμενος ο Φιλήτωρ· ζητιάνο με νομί-
ζεις ; "Οχι, δεν εἶνε τὸ χρῆμα, αν και
δεν εἶμαι πλούσιος· δεν μ' έμποδίζει
αὐτό, αλλά... Καί ο Φιλήτωρ ήρχισε
νά ξη και πάλιν την κεφαλὴν του μετὰ
μεγαλειτέρως άμηχανίας.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

— Μά, άφ' οὔ θέλεις νά σοῦ το 'πῶ,
μάθε το, εἶνε ή γυναῖκά μου. Τί φουρ-
τοῦνα θά ξεσπάσῃ 'ς τὸ σπίτι μου, αν
γυρίσω μ' αὐτὴ την πραγμάτεια 'ς τὴ
Μασσαλία !

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ή Μυάνα
άφανος παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμμα-
τος τοὺς λόγους και τὰς κινήσεις τοῦ
πωματοποιού, έννοοῦσα ὅτι ή στιγμὴ
ἐκείνη ήτο ἐπίσημος και κατ' αὐτήν άπε-
φασίζετο ή τύχη της.

[Έπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο μικρός Σταθής πηγαίνει εις τὸ σχολεῖον.

Έχει τὴ σάκκα του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, ένα παξιμάδι 'ς τὴ
μιὰ τσέπη του κ' ένα μῆλο 'ς τὴν ἄλλη.

Πηγαίνει 'ς τὸ σχολεῖο σιγά σιγά· φοβεῖται μὴ τιμωρηθῇ.



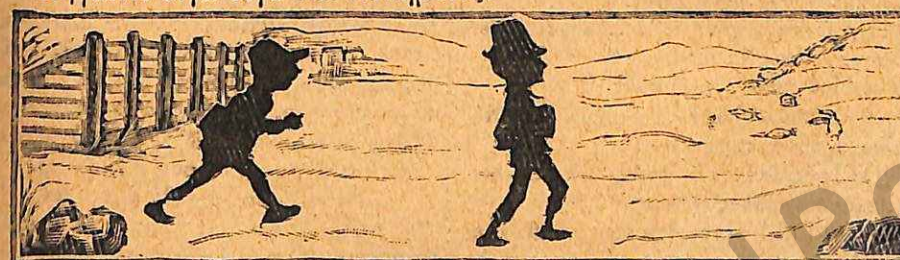
Ο διδάσκαλος εἶπε εις τὰ παιδιά τοῦ σχολείου : — Παιδιά νά μελε-
τήσετε καλά τὴν ἀριθμητικὴ σας· πρέπει νά μάθετε νά μετράτε· γελοῦν
μὲ ὅσους δεν ξέρουν νά μετροῦν.

— Θα μάθωμε τὴν ἀριθμητικὴ μας, εἶπαν τὰ παιδάκια, δεν θέλομε
νά γελοῦν μὲ μ'ας που δεν ξέρομε νά μετροῦμε.

Και ὅμως ο Σταθής δεν το έμαθε τὸ μάθημά του.

Ο διδάσκαλος τοῦ εἶπε νά μάθῃ νά μετρᾷ ἕως τὰ δέκα· και αὐτὸς
έμεινε μονάχα 'ς τὸ ένα. Πέρα ἀπὸ τὸ ένα δεν ξέρει.

Πηγαίνει σιγά σιγά και λυπημένος.



Έκείνη τὴν ὥρα προβάλλει τρέχοντας και ο Παῦλος, ὁ φίλος του ο
Παῦλος· και αὐτὸς πηγαίνει 'ς τὸ σχολεῖο, βλέπει τὸν Σταθὴν· και τρέ-
χει νά τον φθάσῃ.

Ο Σταθής βάζει τὸ δάκτυλό του 'ς τὸ στήθος του, έπειτα δείχνει τὸν
Παῦλο και λέγει·

— Ο Σταθής ένα παιδί, ο Παῦλος δύο· εἴμεθα δύο.

Και παίρνει θάρρος· άνοίγει τὰ ποδάκια του και πηγαίνει γρηγορώ-
τερα. Δεν εἶνε πλειὰ 'ς τὸ ένα· τὸ ἐπήδησε και έφθασε 'ς τὸ δύο.



Αὐτὰ συλλογίζεται ὅταν νά σου και φαίνεται ο Γιάννης.

— Καλημέρα, Γιάννη.

— Καλημέρα, Σταθὴ.

Και μπαίνει κι' αὐτὸς 'ς τὴν ἀράδα.

Τότε λέγει ο Σταθής με τὸν νοῦ του :

— Ο Σταθής ένα παιδί, ο Παῦλος δύο, ο Γιάννης τρία· ένα, δύο,
τρία.

[Έπεται συνέχεια]

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ρωσικὸν διήγημα)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 78]

— Ο Θεός νά σας εὐλογήσῃ, καλοὶ
μου ἄνθρωποι, εἶπεν ο πρίγκηψ σφίγγων
ζωηρῶς εις τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας
τῶν δύο γηραιῶν. Μοῦ φαίνεται ὅτι σε
γνωρίζω, καλέ μου γέρον, προσέθηκε
προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ
πάππου· δεν εἶσαι ο Ούγκας, ἀριθμὸς 39
τοῦ λόγου μου ;

— Στρατηγέ μου ! απεκρίθη ο πά-
πος άνεγνωρίσας τὴν φωνήν.

— Σήμερα εἶμαι στρατηγός, ἄλλοτε
ὅμως ήμην λοχαγός σου· εὐλογημένον τὸ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ· σ' εὐρίσκω ἐπὶ τέλους !
Δεν ένθυμεῖσαι λοιπὸν πλέον ὅτι μ' έσω-
σες τὴν ζωήν, ὅτι μ' έφορτώθης εις τοὺς
ὤμους σου πληγωμένον εις τὸ πεδίον
της μάχης ἐν ᾧ ἐκινδύνευα νά πέσω
εις τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ; "Αν σύ το
ἐλησμονήσῃς, ἐγὼ ὅμως το ένθυμοῦμαι.
'Αφ' ὅτου ἐγινε εἰρήνη δεν ήκουσα τίποτε
περὶ σοῦ· σὲ ἐζήτησα παντοῦ, ἐπὶ τέ-
λους ένόμισα ὅτι απέθανες. Τώρα ποῦ
σε εὔρον ἔσο ήσυχος· δεν θά σου λείψῃ
πλέον τίποτε, οὔτε εις τὴν γυναῖκά σου,
οὔτε εις τὸ μικρὸ σου ἐγγονάκι, τὸ καλὸ
παιδάκι.

Ταῦτα λέγων έλαβε τὸν Ματῆν (ὅστις
εἰσῆλθε κατόπιν τοῦ ξένου) εις τὴν ἀ-
γκάλην του και τον ἐφίλησε με τὸσπην
ὀρμὴν ὥστε ο γουνιώτὸς σκούφος έπεσε
κάτω και άπεκαλύφθη ή ξανθὴ κεφαλή
τοῦ παιδίου.

— Ἀφσέ με ! ἄφσέ με ! εῳνάξεν
ο Ματῆς μὴ έννοῶν τί συμβαίνει και
παλαιῶν με ὅλας του τὰς δυνάμεις.
'Ερριψες τὸ σκούφο μου και θά μαλώσῃ
ο παππούς.

— Μπα ! μπα ! Ματῆ ! ντροπὴ σου !
έλεγεν ή μάμμη προσπαθοῦσα νά ἐπι-
βάλλῃ σιωπὴν εις τὸ παιδίον και προσκλί-
νουσα πρὸ τοῦ πρίγκηπος· δεν έντρέπε-
σαι νά 'μιλῇς έτσι εις τὸν Ὑψηλότατον ;

— Δεν εἰδεύρει τί λέγει· εἶνε παιδί,
ἐξηκολούθησεν άποταθεῖσα εις τὸν διοικη-
τήν. Τὸ καϊμένο· δεν εἶνε συνηθισμένο
νά βλέπῃ κόσμον !

— Θα δώσω εις τὸν παπποῦ σου ένα
σκούφον ὠραιότερον, εἶπεν ο διοικητής εις
τὸ παιδίον, και δεν θά σε μαλώσῃ αν
χαλάσῃ αὐτός. — Μή σε μέλῃ, καλή μου
γυναῖκα· ἐγὼ τα αγαπῶ τὰ ζωηρὰ
παιδιά· τὸ ἐγγονάκι σου μ' άρέσει πολὺ.

— Ἀκουσε, Ματῆ, θέλεις νά γίνῃς
μῖαν ήμέραν στρατιώτης σάν τὸ παπ-
ποῦ σου ;

— Ο παππούς εἶπε πως θά γίνω
σάν μεγαλώσω, και άφ' οὔ το εἶπε ο
παππούς...

— Καλά· εἶμαι βέβαιος πως δεν θά
σου λείψῃ τὸ θάρρος.

— Έγώ θα έχω θάρρος, σαν φορέω παντελόνι! όποιος έχει παντελόνι έχει και θάρρος, όποιος φορεῖ όμως φούστα...

Η μάμμη ήναγκάσθη να εξηγήσει εἰς τὸν Διοικητὴν τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις ἐκεῖναι.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν οὗτος ἀφ' οὗ ἐγέλασε διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ, θὰ φροντίσω να' ἔχῃς πάντοτε παντελόνια.

— Εἶσαι δυνατός, μικρέ μου;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τὸ παιδίον ἤρπασε ἓνα δακτύλον τοῦ πρίγκηπος καὶ τὸν ἐθλίψε δι' ὧλων τῶν δυνάμεών του.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν οὗτος μειδιῶν.

Ἀφ' οὗ λοιπόν εἶσαι δυνατός καὶ θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης, θὰ σε βάλω εἰς ἓνα σχολεῖον όπου θὰ φορέσης ἐν ὧραϊον φόρεμα σὰν αὐτὸ καὶ ἓνα σπαθί σὰν αὐτό.

τό, ὀλίγο ὅμως μικρότερο 'ς τὴν ἀρχήν, καὶ όπου θὰ μάθῃς νὰ γίνῃς καλὸς ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος σου. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως θὰ σε πάρω μαζί μου καὶ θὰ τρώγῃς κάθε ἡμέρα λευκὸ ψωμί καὶ ὅταν εἶσαι φρόνιμος καὶ γλυκίσματα καὶ ζαχαρωτά. Σ' ἀρέσει;

— Καὶ θάχω κ' ἓνα ἄλογο νὰ το καθάλλικεύω;

— Βέβαια.

Ὁ Ματῆς ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικός· τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ ξένου μετέβαινεν εἰς τὸν πάππον του ἀπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὴν μάμμην του καὶ ἀπὸ τῆς μάμμης του ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ξένον.

Ἐπὶ τέλους ὤρμησε καὶ ἐρρίφη εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ πάππου του.

— Θέλω νὰ μείνω μὲ τὸν πάππο μου καὶ μὲ τὴν μάμμη μου, ἀνεφώνησε.

— Μὰ, παιδί μου, εἶπεν ὁ γέρον πάππος, σὰν μείνῃς μαζί μας, θὰ τρώγῃς πάντοτε ξηρὸ ψωμί καὶ παστόψαρα. Δὲν ἀκούς τί σου λέγει ὁ πρίγκηψ; θὰ ἔχῃς τόσα πράγματα, θὰ ἔχῃς καὶ ἄλογο...

— Ὁ μείνω μὲ τὸν παππὸ καὶ μὲ τὴν μάμμη, ἐπάνελαβε τὸ παιδίον τρίβον τοὺς ὀφθαλμούς του, τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἦσαν ἑτοιμα νὰ πέσωσι.

— Εἶσαι καλὸ παιδί! εἶπεν ὁ διοικητὴς μὲ συγκίνησιν θωπεύων τὰς στρογγυλάς παρειὰς τοῦ Ματῆ. Μείνε μὲ τὸν πάππον σου καὶ μὲ τὴν μάμμη σου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' ὅλους σας. Ἀργότερα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ πατρίς θὰ σε χρειασθῇ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶσαι ἑτοιμος νὰ θυσιασθῇς δι' αὐτήν. Ἔως τότε μείνε μὲ τοὺς ἰδιού σου θὰ ὑπακούσης εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὅστις λέγει:

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς».

— Αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε εἰς τὸ βιβλίον που διαβάζει κάθε κυριακὴ ἡ μάμμη, εἶπεν ὁ Ματῆς.

— Naί, καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τυπωμένο εἰς ὅλας τὰς καρδίας!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμῦθι]

Ἦτανε μιὰ φορὰ ἓνας βασιλιάς που εἰξευρε ὡς καὶ τὴν γλῶσσα που μιλοῦν τὰ ζῖα. Θέλετε νὰ σας πῶ καὶ τὸ πῶς ἀπόκτησε αὐτὴ τὴ μάθησι;

Μίαν ἡμέρα μιὰ γρηούλα τοῦφερε ἓνα ψάρι καὶ του εἶπε πως σὰν τὸ φάγῃ θάκοι τὴν λέν ἀνάμεσόν τους ὅλα τὰ ζωντανὰ τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πετούμενα κ' ὅσα ζοῦν καὶ κολυμποῦν καὶ σέρνονται 'ς τὴ στερεὰ ἢ 'ς τὰ βάθη τῆς θάλασσας.

Ὁ βασιλιάς ἔδωκε τὸ ψάρι 'ς τὸ μάγειρά του καὶ του εἶπε πως ἂν το ἀγγίσῃ θὰ του πάρῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἰρῆς, ὁ ἱπποκόμος τοῦ βασιλιᾶ ἀπόρησε γιατί νὰ δώσῃ ὁ βασιλιάς τέτοια διαταγή, καὶ τὴν ὥρα που ἐπῆγαινε τὸ φαγητὸ 'ς τὸν ἀφέντη του ἐπῆρε μιὰ σταλιά γιὰ νὰ ἰδῇ τί γεῦσι ἔχει.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ἄκουσε γύρω του ἓνα ψιθυρισμό.

— Ἐχὼ ἐλπίδα πως θὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς, πῶς θὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς!

Ὁ Ἰρῆς ἐγύρισε δεξιὰ καὶ ζερβά τὰ μάτια, μὰ δὲν εἶδε παρὰ μερικὲς μύγες που πετοῦσαν δῶθε κεῖθε.

Περνώντας τὴν αὐλὴν ἄκουσε πλεὶς δυνάτες φωνὲς νὰ λέγουν:

— Ποῦ πᾶτε; ποῦ πᾶτε;

— Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι. Σ' τοῦ μυλωνᾶ τὸ ποταμάκι.

Ὁ Ἰρῆς ἐκύτταξε ποῖος μιλοῦσε ἔτσι καὶ εἶδε κάμποσες χῆνες.

— Ω! ὦ! εἶπε μέσα του· νὰ θαμαρτοῦργὸ ψάρι μιὰ φορὰ· κ' ἐπῆρε ἄλλη μιὰ βουκιά, ὕστερα ἐπῆγε τὸ φαγεῖ 'ς τὸ βασιλιά, καὶ αὐτὸς τῶφαγε ὅλο καὶ δὲν ἄφησε τίποτα.

— Σέλωσέ μου τᾶλογό μου, εἶπε σὲ λίγο 'ς τὸν Ἰρῆ· καὶ νάρθῃς καὶ σὺ μαζί μου.

Ὁ Ἰρῆς ἐσέλλωσε τᾶλογο τοῦ βασιλιᾶ, κ' ἐπῆγαινε καβάλλα κ' αὐτὸς κατόπι του· μὰ 'ς τὸ δρόμο, περνώντας σιμὰ ἀπὸ ἓνα πράσινο, φουντωμένο λιβάδι, τᾶλογό του ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ.

— Ἀ, ἔχω μιὰ διάθεσι, ποῦ μου ἔρχεται νάνεβω νὰ πηδῶ ἀπὸ τὸ βουνὸ που βλεπεῖς ἐκεῖ ἀπάνω.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκαμα, ἀποκρίθηκε τὸ ἄλογο τοῦ βασιλιᾶ, μὰ ἔχω 'ς τὴν ῥάχι μου ἓνα γέρο καὶ θὰ πέσῃ νὰ σπᾶσῃ τὰ κόκαλά του.

— Μπᾶ! καὶ τί μ' αὐτό! πάρε ἓνα καθάλλαρη πλεῖο νεῖο.

Ὁ Ἰρῆς ἀκούοντας τὴν συνομιλίαν αὐτὴν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια· ὁ βασιλιάς γύρισε τότε καὶ τὸν ἐρώτησε γιατί γελάει.

— Ἀ! δὲν εἶνε τίποτε, πολυχρονεμένη, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰρῆς.

Ὁ βασιλιάς ὅμως ἐκατάλαβέ πως

ἐνοίωσε τί εἶπαν τὰ δυὸ ἄλογα, κ' ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλῃ σὲ τόπο μακρινὸ κ' ἀγύριστο, γιατί δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ κ' ἄλλος μέσα 'ς τὸ παλάτι του, ὅσα εἰξευρε αὐτός.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴν εἶδε δυὸ πουλιὰ που μαλώνανε γιὰ τρεῖς χρυσὲς τρίχες που κρατοῦσαν 'ς τὸ στόμα τους.

— Δὸς μοῦ τες, ἔλεγε τὸ ἓνα, δικές μου εἶνε!

— Ὅχι, ἔλεγε τὸ ἄλλο· ἐγὼ τες εἶδα τὴν ὥρα που χτενιζότανε ἡ Χρυσομαλλούσα.

Ὁ βασιλιάς ἐγύρισε τότε καὶ λέγει τοῦ Ἰρῆ.

— Παράκουσες τὴν προσταγὴν μου, εἶδα πως ἐνοίωσες τί εἶπαν τᾶλογα. Ἐπρεπε νὰ σου πάρω τὸ κεφάλι· μὰ ἄς εἶνε· σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ· θέλω μονάχα νὰ πᾶς ναῦρῃς τὴ βασιλοπούλα που εἶχε αὐτὲς τες τρίχες καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρῃς νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου.

Δὲν ἦτανε εὐκολο τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλιᾶ, μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰρῆς; μποροῦσε νὰ κάνει κ' ἄλλοιως; Πῆρε λοιπὸν τὰ μάτια του· κ' ἐπῆγε ναῦρῃ τὴ βασιλοπούλα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Περνώντας μέσα ἀπὸ ἓνα δάσος ἔφθασε σὲ μιὰ μεριά ποῦ βοσκὸς περαστικὸς εἶχεν ἀνάψῃ φωτιά. . . . Ἐκεῖ σιμὰ ἦτανε μιὰ μυρμηγκοφωλιά· μερικὲς σπιθες ἔπεσαν ἀπάνωθ' ἐκεί καὶ τὰ καίμενα τὰ μυρμηγκία, κατατρομαγμένα ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω, κουβαλώντας τ' αὐγά τους γιὰ νὰ μὴν τα χαλάσουν αἱ φλόγες.

— Βοήθα μας, βοήθα μας, εἶπαν 'ς τὸν Ἰρῆ, βοήθα μας· γιατί χανόμεθα· θὰ καοῦμε ὅλοι, ὡς καὶ τὰ μικρά μας ποῦνε μὲς 'ς ταῦγά.

Ὁ Ἰρῆς κατέβηκε ἀπ' τᾶλόγόν του κ' ἔσβυσε τὴ φωτιά.

— Σὰ βρεθῇς κάμμιὰ φορὰ σὲ ἀνάγκη, τοῦ εἶπαν τὰ μυρμηγκία, συλλογίσου μας· θάρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του κ' ἔφθασε κοντὰ 'ς ἓνα μεγάλο πεῦκο.

Σ' τὴ κορυφὴν τοῦ ἦτανε μιὰ κορακοφωλιά, καὶ χάμου, 'ς τὴ γῆ, δυὸ κορακᾶκια καὶ φώναζαν:

— Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μας μᾶς ἄφησαν ἔρημα. Πεινᾶμε καὶ δὲν μπορούμε ἀκόμα νὰ πετάξωμε. Βοήθα μας, βοήθα μας νὰ φᾶμε, γιατί θὰ πεθάνουμε.

Ὁ Ἰρῆς ἐπετέφε, καὶ χωρὶς νὰ το πολυσυλλογισθῇ ἔσφαξε τᾶλόγόν του γιὰ νὰ δώσῃ νὰ φᾶν τὰ ὀρφανὰ πουλιὰ.

— Σὺν ἔρῃς σὲ ἀνάγκη καμμιὰ φορὰ, τοῦ εἶπαν, νὰ μας συλλογισθῇς· θάρθωμε νὰ σε βοηθήσωμε.

Ὁ Ἰρῆς ἐξακολούθησε μὲ τὰ πόδια τὸν δρόμόν του. Ἐφθασε 'ς τὴν ἄκρην τῆς θάλασσας καὶ εἶδε δυὸ ψαράδες που μαλώνανε· εἶχανε πιάσῃ ἓνα μεγάλο ψάρι κ' ὁ καθένας τᾶθελε δικό του.

Ὁ ἓνας ἔλεγε: — Μὲ τὸ δίχτυ μου πιάστηκε· δικό μου εἶνε.

— Τί θάκανε τὸ δίχτυ σου χωρὶς τὴν βάρκα μου; ἔλεγε ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ θὰ σας συμβιβᾶσω, εἶπεν ὁ Ἰρῆς· πουλήστε μου τὸ ψάρι· καὶ ὅ,τι σᾶς δώσω μοιρασθῇτέ το.

Ὁ Ἰρῆς ἔδωκε 'ς τοὺς ψαράδες ὅλα τὰ χρήματά που τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ βασιλιάς γιὰ τὸ ταξίδι του, ἐπῆρε τὸ ψάρι καὶ τῶρριξε 'ς τὴ θάλασσα. Μὰ αὐτὸ ξαναφάνηκε πάλι πάνω 'ς τὸ νερὸ καὶ εἶπε:

— Σὺν βρεθῇς σὲ ἀνάγκη, συλλογίσου με, θάρθω νὰ σε βοηθήσω.

— Ποῦ πᾶς; ῥωτήσανε οἱ ψαράδες τὸ παλληγκάρη που τοὺς φάνηκε τόσο καλόβολο.

— Πάγω νὰ γυρέψω μιὰ βασιλοπούλα γιὰ τὸ βασιλιά· τὸν ἀφέντη μου. Ἐχει χρυσὰ μαλλιά, μὰ δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται.

— Νὰ σοῦ το ποῦμε· μεῖς, εἶπαν οἱ ψαράδες. Κάθετα 'ς ἓνα νησί 'ς τὰ μέσα τῆς θάλασσας. Σὺν θέλῃς, γιὰ τὸ καλὸ πού μας ἔκανες, σὲ πᾶμε ἐμεῖς, μὰ ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ διαλέξῃς αὐτὴν που ζητᾷ ὁ ἀφέντης σου, γιατί ἐτοῦτος ὁ βασιλιάς ἔχει δώδεκα κόρες, μονάχη ὅμως ἡ μιὰ εἶνε χρυσομαλλούσα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΙΣΤΕΝΟΣ

ΜΠΟΜΠ ΤΟΜΠ ΡΟΜΠ

Ἦσαν τρεῖς καὶ ἔζων εὐτυχισμένοι εἰς τὰ παράλια τοῦ Οὐδσονεῖου ὄρμου, ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ, τρεῖς, ὁ πατὴρ καὶ οἱ δυὸ υἱοὶ του. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκυνηγοῦντο κάμνοντες βουτιές, ἄλλοτε ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας, καὶ ἐδλεπον μὲ ἡμίλειστα ὄμματα τὰ κύματα τὰ ὁποῖα ἔφθανον μέχρις αὐτῶν.

Ἦσαν τρεῖς φῶκαι χωρὶς φροντίδας, χωρὶς πόρους, χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἡ ζωὴ των ἐφαίνετο ὅτι ἐμέλλε νὰ διαρρεύσῃ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ἐρήμων σκοπέλων ἢ τῶν ἄμμωδῶν σύρτεων ὅπου ἐγεννήθησαν.

Οἱ φίλοι των, οἱ λάρροι καὶ αἱ θαλάσσιαι χελιδόνες ἤρχοντο συχνάκις καὶ ἐγλυάρουν μαζί των, καὶ τὰς ἔφερον εἰς δῆσεις, τὰς ὁποίας συνέλεγον ἀπὸ τὰ σπώματα τῶν ναυτῶν, ὅτε ἐπέτουν καὶ ἐκάρθοντο ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν κερατῶν τῶν πλοίων.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ ἐκοιμῶντο ἡσυχῶς συνελήφθησαν ἑξαφνα ὑπὸ ναυτῶν καὶ μετεφέρθησαν ἐπὶ πλοίου τινός.

Ὡ! ποῖα ἀντίθεσις μεταξύ τῆς ἐλευθέρως ἔως τότε ζωῆς των, εἰς τὴν ἀνοι-

κτὴν θάλασσαν, καὶ τῆς ἀθλίας φυλακίσεως εἰς κάδον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Νὰ μὴ ἦτο τοῦλάχιστον οὗτος σκεπασμένος μὲ σανίδας! Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἐφοδοῦντο μήπως αἱ τρεῖς φῶκαι διὰ πηδημάτων ῥιφθῶσιν ὑπεράνω τοῦ παραπέτου εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφρόντισαν νὰ κλείσωσι τὸν κάδον, καὶ ἀφῆκαν μόνον ὀλίγας ὁπὰς διὰ νὰναπνεύσιν οἱ φιλακισμένοι των.

Ἐπρεπε νὰ ἡκούετε πῶς ἐκτύπων τὸν κάδον μὲ τὴν οὐράν των καὶ πῶς ἐπάφλαξε τὸ ὕδωρ ταραττόμενον ὑπὸ τῶν τριῶν δυστυχῶν. Ἀλλ' ἡ αἰχμαλωσία αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺ.

Τὸ πλοῖον προσωρμίσθη εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκεῖ δὲ ἀμερικανὸς τῆς ἐπιχειρηματίας, ὅστις πολυλάκις περιῆλθε τὸν κόσμον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ λαμπρὸν ἱπποδρόμιον, ἡγόρασε τὰς τρεῖς φώκας, διὰ νὰ τὰς ἀναθρέψῃ.

Ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ ἀνατροφή των ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν παρημελημένη. Ὁ πατὴρ δὲν εἰξευρε περισσότερα τῶν δύο υἱῶν του· ἄλλ' αἱ φῶκαι εἶνε πολὺ εὐμαθεῖς καὶ ὁ διδάσκαλος πολὺ εὐκόλως τὰς ἐδίδαξε νὰ λέγωσι «μπαμπᾶ» καὶ «μαμμά».

Τὰς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κάδου καὶ τὰς μετέφερεν ὑπὸ εὐρετὰν σκηνήν· εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἦτο βαθεῖα δεξαμενὴ πλήρης ἁλμοῦ ὕδατος. Αἱ φῶκαι ἡδύναντο νὰ κάμνουν βουτιές, νὰ κολυμβῶσι, νὰ κυνηγῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἐπειτα νὰναπαύωνται ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ δεξαμενὴ ἐκεῖνη ἦτο μικροσκοπικὸς Οὐδσονεῖος ὄρμος.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς πρὸς τὰς φώκας ἀφ' οὗ ἔθηκε πρὸ αὐτῶν κἀνίστρον πλήρες ἰχθύων, εἰσθε καὶ αἱ τρεῖς αἱ περισσότεροι χαριτωμένα φῶκαι τοῦ κόσμου, καὶ θὰ κερδίσετε μαζί μου περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδας φράγκα! Καὶ πρῶτον πρέπει νὰ σας δώσω ὀνόματα. Σὺ ὁ πατέρας θὰ ὀνομαζέσαι Μπόμπ, καὶ σὺ οἱ δυὸ Τόμπ καὶ Ρόμπ.

Δι' ἐμὲ θὰ ἡκούσατε βέβαια νὰ γίνεταί λόγος πρὶν ἔλθετε μαζί μου. Εἶμαι ὁ Τίμ - Τόμπ - Τζίμ - Τζάμ - Σίμσον, ὁ ἐπισημότερος καθηγητὴς τῶν ζώων, ἀπ' ὅσους εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἐπομένως χωρὶς περιαιτολογίαν, ὅλου τοῦ κόσμου. Κάνεις δὲν ἔχει τὴν ἰδικήν μου ἰκανότητα νὰ διδάξῃ ἓνα γάϊδαρον ἢ ἓνα πίθηκον, ἢ ἓνα ἔλεφαντα, ἢ ἓνα φύλλον, μίαν τίγριν, ἢ ἓνα πρόβατον. . . Ὁ αἰδῆτε· δὲν θὰ στενοχωρηθῇτε διόλου μαζί μου, καὶ θὰ γίνῃ λόγος διὰ σᾶς εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ κύριος Τίμ - Τόμπ - Τζίμ - Τζάμ δὲν ἐψεύδετο. Μετὰ ἑξ ὀλίγας μῆνας ὁ Μπόμπ, ὁ Τόμπ καὶ ὁ Ρόμπ, εἰξευρον νὰ ῥίπτωσι καὶ τὰς ἑξ σφαίρας ἐνὸς ρεβόλβερ, καὶ ἀπετελοῦν καὶ οἱ τρεῖς των μελωδι-

κὴν συναυλίαν. Ὁ πατὴρ ἔπαιζε τύμπανον, οἱ δὲ δυὸ υἱοὶ του κιθάραν.

Ἡ δόξα των ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅποτε ἐν Μαγεντία τῆς Γερμανίας, ὁ Μπόμπ, ὁ Ρόμπ καὶ ὁ Τόμπ, παρουσιάσθησαν καπνίζοντες πίπαν μὲ σοβαρότητα πραγματικῶς γερμανικῇ.

Ὁ Τίμ - Τόμπ ἀφ' οὗ περιέφερε τὰς φώκας του εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἡθέλησε νὰ φέρῃ αὐτὰς καὶ εἰς τὰς παραλίας ὅπου ἐγεννήθησαν.

Ἡμέραν τινὰ ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου, ἐξηπλωμένοι ἡσυχῶς εἰς τὸν κάδον των, ὅστις ἀφῆθη ἀνοικτός.

Ἡ ἀνατροφή τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ἡ γνώσις τοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ὁποίαν ἀπέκτησαν, ἔπεισαν τὸν Τίμ - Τόμπ - Τζίμ - Τζάμ ὅτι αἱ τρεῖς φῶκαι δὲν θὰ ἐφαντάζοντο νὰ δραπετεῦσασιν.

Φεῦ! ἡπατάτο!

Μπλούμ! Ὁ Μπόμπ, ὁ παῖζων τόσο ὠραία τὸ τύμπανον καὶ καπνίζων τὴν πίπαν καὶ ῥίπτων τὸ ρεβόλβερ, ἐπῆδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μπλούμ! . . . Μπλούμ! Οἱ δυὸ νοήμονες υἱοὶ του ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των, αἱ δὲ τρεῖς φῶκαι ἐκολούβων μετὰ χαρᾶς, μετ' ἀγαλλιᾶσεως, ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς σελήνης ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὄρμου καὶ οὔτε τὸν Τίμ - Τόμπ ἐσυλλογίζοντο πλέον, οὔτε τὴν εὐρωπαϊκὴν φήμην των.

Ὅτε ὁ δυστυχὴς καθηγητὴς τῶν ζώων ἤλθεν ἀνύποπτος νὰ ἰδῇ τὰς φώκας εὐρε κενὸν τὸν κάδον! . . . Ὁ Τίμ - Τόμπ ἔγινε μανιώδης ἐξ ὀργῆς καὶ ἀπέτεινεν εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου δριμυτάτας ὕβρεις. Ἀλλ' ὁ Μπόμπ, ὁ Ρόμπ καὶ ὁ Τόμπ ἐκολούβων ἐν ἀσφαλείᾳ, καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ λουτρό των, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐξωγόνοι μετὰ τόσα ἔτη, τὰ ὁποῖα διήλθον ἐντὸς τοῦ στενοῦ ὡς φυλακὴ κάδου.

Τί ἀπέγιναν; Εὐφροεῖς, πεπαιδευμένοι ὅπως ἦσαν, θὰ μετέδωσαν βεβαίως εἰς τὰς ὁμοφύλους των τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὁ δυστυχὴς Τίμ - Τόμπ Τζίμ - Τζάμ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀναγινώσκετε τὰς γραμμάς ταύτας, ἴσως ὅλαι αἱ φῶκαι τοῦ Οὐδσονεῖου ὄρμου ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ ἴσως καπνίζον ὅλαι πίπας, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν συμβουλεύω διόλου τοὺς ἀγαπητοὺς μικροὺς φίλους μου νὰ τὰς μιμηθῶσι.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὰ καίμενε Γιάννη, δὲν κατάρθωσες καὶ σὺ νὰ εἰπῇς ποτὲ δυὸ λέξεις μάθημα· ὅταν σε βγάλω, πάντα σκύπτεις τὸ κεφάλι καὶ μένεις ἄφωνος.

